

LA PRESENTACIÓ DEL SENYOR 02/02/2014 (A)

1. LA PRESENTACIÓ DEL SENYOR: UNA FESTA QUE ENS CONVIDA A CAMINAR VERS L'ENCOTRE...

Una festa que, quaranta dies després de Nadal, fa ressò DE LES SOLEMNITATS DE LA MANIFESTACIÓ de Déu als home en el seu Verb fet carn.

.Preciosa herència de l'antiga litúrgia de Jerusalem (cf. El testimoni d'Ègèria de finals del s.IV), aquesta festa, que la tradició popular anomena la Candelera (la festa de les llums), esdevinguda en el pas dels temps, en

la litúrgia romana, la Purificació, ha retrobat, a partir del Concili Vaticà II, el seu significat original, al mateix temps el seu nom primitiu de Presentació del Senyor al temple.

.Els nostres germans de les Esglésies d'Orient, la celebren com "la Trobada del Senyor": trobada de Jesús amb el seu Pare en el Temple, trobada del Salvador amb el seu poble.

.Enguany aquesta festa cau en UN DIUMENGE. Aprofitem per donar a aquesta festa de les llums per donar tot el seu esclat i, perquè no, associar-hi els infants en la seva preparació i la seva oposada en acció.

El contingut de la festa és d'una gran riquesa espiritual, primer perquè reprèn el tema de la llum (...), i seguidament perquè, en el gest de la presentació – ofrena i en les paraules de Simeó a Maria, s'anuncia el misteri pasqual.

*Pel que fa al gest característic de la festa que li ha valgut el nom de la Candelera, direm el mateix que sobre els "rams": l'important no és la benedicció ni l'objecte que s'emporta a casa, sinó la **celebració der la llum**, ja es faci amb processó o sense. El seu sentit, és proclamar que Crist ha vingut com a "llum per il·luminar les nacions". Emportar-se a casa els ciris és un record de la celebració viscuda (Dans vos assemblees, edit. 1971. T.I. pàg, 100-101).*

2... D'AQUELL QUE VE, LLUM PER IL·LUMINAR LES NACIONS:

Unes lectures que proclamen la Bona Nova d'un Déu que ve al nostre encontre:

- Bona Nova, en el marasme del retorn de l'Exili, proclamada per una veu profètica anunciant la vinguda, al Temple, d'un *Missatger perquè prepari el camí davant del Senyor* purificant el poble per a fer-lo capaç de *presentar l'ofrena digna* (Primera lectura: Mal 3, 1-4).
- Bona Nova de l'acompliment dels anuncis profètics. Després de Joan, el *Missatger* preparant els camins del Senyor, vet aquí que ve el Senyor mateix qui, a través l'acció ritual feta pels pares, fa la seva entrada en el Temple. I prenent l'infant en braços l'ancià

Simeó empès per l'Esperit desvetlla el sentit de l'Esdeveniment: *Els meus ulls han vist el Salvador que preparàveu per presentar-lo a tots els pobles; llum que es reveli a les nacions, glòria d'Israel, el vostre poble.*"

Però en la joia de la Trobada s'anuncien ja els sofriments futurs de la Passió. Perquè, *revelant els sentiments amagats als cors de molts*, Jesús provocarà a fer una elecció, una presa de posició: ell es convertirà en pedra der sopec, de tropissar, *signe de divisió*. (Evangeli: Lc 2, 22-40).

- Bona Nova d'una nova relació amb Déu en Jesucrist capaç *d'expiar els pecats del poble*. Ell que ha volgut compartir la nostra condició humana, ell que s'ha fet solidari dels seus germans fins a la mort, acceptada per amor, ens ha donat accés a Déu i ens introdueix en una nova solidaritat fins més enllà de la mort (Segona lectura: Hebreus 2, 14-).

LA TAULA DE LA PARAULA

APROFUNDIR AQUEST TEXT

El gran fervor del retorn de l'Exili molt prest caigué. Deixà pas a la desil·lusió i al relaxament. Sota el nom manllevat de Malaquies (el *Missatger*), s'eleva una veu profètica,

- No solament per invitar el poble a sortir del seu ensopiment,
- Sinó per anunciar que Déu, precedit per un *Missatger* que, tal com un foc purificador, prepararà el seu camí, vindrà ell mateix al seu Temple.

Els autors evangèlics s'han inspirat molt en aquest text de Malaquies per presentar Joan Baptista i la seva missió: *Conduirà molts israelites cap al Senyor, el seu Déu. 17 Anirà al davant del Senyor amb l'esperit i el poder d'Elies: farà que els pares es reconciliïn de cor amb els fills i portarà els rebels pels camins dels justos. Així prepararà per al Senyor un poble ben disposat.* Lc 1, 16-17.

»I a tu, infant, et diran profeta de l'Altíssim, perquè aniràs al davant del Senyor a preparar els seus camins; Lc 1, 76.

Jo us batejo amb aigua, però ve el qui es més fort que jo, i jo no sóc digne ni de deslligar-li les corretges de les sandàlies: ell us batejarà amb l'Esperit Sant i amb foc. 17 Ja té la pala a les mans per ventar el gra de l'era i per entrar el blat al graner; però cremarà la palla en un foc que no s'apaga. Lc 3, 16-17.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

EI LECTOR s'esforçarà en posar de relleu:

L'incís inicial, que designa la font d'aquest missatge: *Això diu el Senyor:*

- L'anunci de la vinguda del Senyor preparada pel seu *missatger*
"Jo envio el meu missatger
perquè prepari el camí davant meu,
i tot seguit el Senyor que vosaltres busqueu,
l'àngel de l'aliança que desitgeu, entrarà al seu temple.
- La necessària purificació precedent a aquesta vinguda,

Amb les dues frases interrogatives:

Ja ve, diu el Senyor de l'univers. ¿Qui resistirà el dia de la seva arribada?

¿Qui es mantindrà dret quan ell aparegui?

Amb les fortes imatges

+ *Perquè serà com el foc del fonedor*

i com el sabó de fer bugada: s'asseurà a fondre i a depurar la plata, purificarà els descendents de Levi, els refinarà com la plata y l'or.

+ La conclusió l'ofrena d'un poble purificat:

Des d'aleshores oferiran al Senyor una oblació digna,

i les oblacions de Judà i de Jerusalem seran agradables al Senyor com ho eren abans, com en els temps antics.

SALM 23

El salm 23 cant de processó d'entrada al Temple, celebra, precisament, sota la forma d'un diàleg entre el poble i els sacerdots (*¿Qui és aquest rei de la glòria? És el Senyor, valent i poderós, és el Senyor, victoriós en el combat*), l'acolliment de Déu fent la seva entrada en el seu santuari (*Portals, alceu les llindes; engrandiu-vos, portalades eternes, que ha d'entrar el rei de la glòria.*)

Segona lectura

Aprofundir aquest text

Aquest fragment de la carta als Hebreus ens convida a contemplar les meravelles de la Trobada de Déu i dels homes en Jesucrist, nostre gran sacerdot misericordiós i fidel. El Fill de Déu ha pres carn de la nostra carn, s'ha fet el nostre company de ruta fins a fer-se semblant als seus germans fins al sofriment de la passió en l'amor i en la fidelitat, introdueix els seus germans en una relació reconciliada i nova amb Déu.

Proclamar aquesta Paraula

Remarcar, entre d'altres, les paradoxes amb les quals juga l'autor per a fer-nos descobrir per quin camí de humanitat i de humilitat Jesús ha esdevingut el nostre gran sacerdot, el Salvador de tots els homes:

- *Els fills d'una família són d'una mateixa sang. Per això Jesús s'ha emparentat amb nosaltres per poder destituir amb la seva mort el diable, que tenia el domini de la mort, i així fer-nos lliures, ja que, sotmesos com estàvem al temor de la mort, érem esclaus tota la vida.*

Noteu que ell no ha vingut per ajudar els àngels, sinó els descendents d'Abraham.

- *Per això calia que es fes en tot semblant als germans, i així pogués ser un gran sacerdot compassiu i acreditat davant Déu per expiar els pecats del poble.*

Perquè, després que ell mateix ha passat la prova del sofriment, pot confortar els altres que són provats.

COMENTARI A L'EVANGELI

La manifestació de Jesús en el Temple...

Lligada estretament a la manifestació de Jesús com a Salvador als pastors dels voltants de Betlem, en la humilitat d'una menjadora, vet aquí la seva manifestació en el Temple, al cor de la vida religiosa jueva.

D'entrada, Lluç reenvia els seus lectors a la Llei de Moisès que fixa espai de quaranta dies entre el part i la purificació de la jove mare. Així, doncs, observa H. Cousin, setanta setmanes han passat,

acomplertes, des que Gabriel anunciés el naixement de Joan; l'alliberament de Jerusalem, anunciat pel llibre de la Consolació d'Israel Is 40-55, esdevindrà com ho cantarà a l'instant l'ancià Simeó, una realitat. (L'Evangile de Luc, p. 42).

- L'escena passa a "Jerusalem", la ciutat vers la qual Jesús pujarà pel seu primer en tenir dotze anys (2, 42); a la que, al final de la seva gran pujada (9, 51 fins 19, 41), tindrà lloc el seu "èxode" (passió, mort, resurrecció, ascensió)

- Te com a marc el Temple, on Lluç ha començat, amb l'anunci a Zacaries (1, 5-25); allà on s'acabarà amb la pregària de la comunitat des deixebles de Jesús, "sens parar en el Temple a beneir Déu (24, 53).

- Els pares de Jesús hi puguen per presentar-lo al Senyor. Lluç situa aquí dos ritus ben distints:

- Per una part, d'acord amb el Levític 12, 8, la "purificació" de la jove mare, quaranta dies després del naixement del seu fill., si es tracta d'un infant mascle. Purificació acompanyada amb una ofrena: pels pobres, un parell de tórteres o dos colomins.
- Per altra part, d'acord amb l'Èxode 13, 12 i en record del dia en que Abraham es mostrà disposat a oferir a Déu el seu fill únic, Isaac, la consagració i el rescat de tot fill primogènit.

... acompliment de les promeses, anunci de la seva missió:

Així, de cop de la llarga espera d'Israel, dos personatges s'acosten a Maria i Josep: hi havia a Jerusalem un home de nom Simeó... una dona profetessa. Dues belles figures recordant els més grans sants i santes de la Bíblia, des d'Abraham i Sara. Dues persones d'edat a qui els arribarà, sota la inspiració de l'Esperit, desvetllar el sentit de l'esdeveniment: compleix: aquest compleix les promeses, anuncia el que seguirà.

En primer lloc Simeó. Es tracta d'un home exterior al servei del Temple: no és ni sacerdot, ni levita, ni escriba. Simplement un home just (és a dir plenament ajustat a la voluntat de Déu) i religiós (és a dir amat de la fe i l'esperança d'Israel).

- En el seu Càntic, proclama en Jesús la realització de la promesa de Déu.
- Aquest infant ve a realitzar la seva espera i la del seu poble: Simeó canta la gràcia inaudita que li és oferta, a ell, el darrer vigia de l'Antiga Aliança, d'agafar en els seus braços el primogènit del món nou que ell ha reconegut.

- Adreçant-se llavors directament a l'infant, el saluda com el "Messies del Senyor", la salvació de Déu, una salvació que sobrepassa les fronteres d'Israel i concerneix a tots els pobles ja que aquest Jesús és la llum per il·luminar les nacions (paganes)

- Conclou anunciant que la seva tasca de vigia ha arribat al seu terme: ara se'n pot anar en pau.
- Les paraules de l'ancià enfonsen el pare i la mare de l'infant en el "meravellament", a la vegada interrogant i aquiescent.

- Després d'haver-los beneït, Simeó pronuncia, en contrast amb la joia del cant, un oracle inquietant, adreçat a Maria: Aquest infant serà... ell anuncia la "divisió", i el dolor que es produirà a causa de Jesús: uns prendran partit per ell, i ell serà el seu "aixecament"; els altres contra ell, i ell provocarà la seva caiguda. Perquè, comenta R. Meynet, la salvació no s'imposa a ningú. És proposada, "preparada per presentar-lo a tots els pobles", a les nacions tant com a Israel. Però tots hauran de prendre partit. Jesús no és una prova irrefutable. És un signe ofert a la fe i a la llibertat dels homes. Molts a Israel el refusaran, d'altres acceptaran seguir-lo. Succeeix el mateix entre les Nacions. Tots seran dividits, fins i tot els seus parents, també Maria serà sotmesa a la temptació. L'esglai, l'enmeravellament de son pare i sa mare és el de la fe, tot junt interrogant i afirmació davant d'aquests esdeveniments sorprenent que els arriben. Maria mateix junt amb tots els deixebles serà sotmesa a l'esqueixament de la fe (L'Évangile selon saint Luc. Analyse rhétorique, p. 40).

- Vet aquí un altre personatge, Anna, a qui Lluç qualifica de "profetessa". Ella és la imatge mateixa de la dona santa de la Bíblia, escriu J. Potin: *casada en l'adolescència, pot ser estèril, com ho fou durant temps la mare de Samuel, viuda fidel al record del seu marit, dejunant regularment, assídua a la pregària en el Temple. En ella, és tota la cohort de les santes dones d'Israel que dóna gràcies a Déu per acomplir l'alliberació del seu poble (Jésus, l'histoire vraie, p. 95).*

El final de l'episodi retorna a l'observança de la Llei per part dels pares de Jesús. Després, en unes poques paraules, presenta de forma sintètica la infantesa de Jesús a Natzaret: Quan hagueren complert tot el que ordenava la Llei del Senyor, se'n tornaren a Galilea, al seu poble de Natzaret.

L'infant creixia i es feia fort, era entenimentat i Déu li havia donat el seu favor.

Aquesta saviesa, de la que l'infant n'està ple, es manifestarà tot just en el relat de la trobada en el Temple (Lc 2, 46-47)

Passats els dies que manava la Llei de Moisès referent a la purificació, els pares de Jesús el portaren a Jerusalem per presentar-lo al Senyor, complint el que prescriu la Llei, que tot noi fill primer, sigui consagrat al Senyor.

També havien d'oferir en sacrifici "un parell de tórtoraes o dos colomins", com diu la Llei del Senyor.

Hi havia llavors a Jerusalem un home que es deia Simeó. Era un home just i pietós que esperava l'hora en què Israel seria consolat, i tenia en ell l'Esperit Sant.

En una revelació, l'Esperit Sant li havia promès que no moriria sense haver vist el Messies del Senyor.

Anà, doncs, al temple, guiat per l'Esperit, i quan els pares entraven amb el nen Jesús, per complir amb ell el que era costum segons la Llei, Simeó el prengué en braços i beneí Déu dient:

- "Ara, Senyor, deixeu que el vostre servent se'n vagi en pau, com li havíeu promès.

Els meus ulls han vist el Salvador que preparàveu per presentar-lo a tots els pobles; llum que es reveli a les nacions, glòria d'Israel, el vostre poble."

El seu pare i la seva mare estaven meravellats d'això que es deia d'ell.

Simeó va beneir-los i digué a Maria, la seva mare:

- Aquest noi serà motiu que molts caiguin a Israel i molts d'altres s'alcin; serà una senyera combatuda, i a tu mateixa una espasa et traspasarà l'ànima; així es revelaran els sentiments amagats als cors de molts."

Hi havia també una profetessa, Anna, filla de Fanuel, de la tribu d'Aser. Era d'edat molt avançada: havia viscut set anys amb el seu marit, però havia quedat viuda fins aleshores, als vuitanta-quatre anys.

Mai no es movia del temple, dedicada nit i dia al culte de Déu amb dejunis i oracions. Ella, doncs, que es trobava allà a la mateixa hora, donava gràcies a Déu i parlava del nen a tots els qui esperaven el temps en què Jerusalem seria redimida.

Quan hagueren complert tot el que ordenava la Llei del Senyor, se'n tornaren a Galilea, al seu poble de Natzaret.

El noi creixia i es feia fort, era entenimentat i Déu li havia donat el seu favor.

Présentation du Seigneur – Années ABC

J.-F. Kieffer © Mame-Tardy 2012

 **Seigneur Jésus,
comme Syméon,
je désire te rencontrer,
je t'attends plus que tout.
Et toi, tu es là, alléluia.**

« Mes yeux ont vu ton salut. »
(Luc 2, 30)